

PROLOG

Jag tycker om berättelser och har haft förmånen att få ta del av många människors livsberättelser. Som präst har jag avsatt betydande tid till att förstå vem det är jag begraver. Varje människa är värd den respekten. Varje människa bär på en berättelse. Anhöriga har sagt: "Kände du honom?" eller "Du fångade henne på prick-en". Ofta har jag inte känt personen, men har med åren lärt mig att likt en detektiv skanna av allt i personens närhet för att göra hennes livsberättelse rättvisa: gulnade fotografier, tidningsklipp eller flyktiga bisatser i anhörigas levnadsbeskrivningar.

Jag har tänkt: Så många historier som just nu försvinner ner i gravens mörka tystnad. När någon dör försvinner minnen och berättelser likt andedräkten från mulen på en häst en kall höstdag, utom de som har skrivits ner och fortsätter att berättas. Många har under årens lopp uppmuntrade sagt till mig: "Du borde skriva ner dina berättelser."

Hösten 2022 gick jag i pension och jag och Pamela gav oss i väg på svindlande resor i geografien, men också i vår historia. Resorna blev minnesnycklar som låste upp den emotionella minnesbanken. När jag började skriva ner mina berättelser och minnen, så framträdde återkommande mönster och teman som blev allt tydligare med åren. Jag kunde förstå mer varför jag blev den jag är. När jag ser tillbaka på mitt liv, så fylls jag av en nästan obeskrivlig känsla av tacksamhet över det liv jag har fått leva. Ofta har jag upplevt det jag kallar *Forrest Gump-moments*, tidsuppstannande och överraskande händelser.

Några frågor har följt mig genom livet. Varför föddes jag på den här planeten? Vad är meningen med mitt liv? Redan i min Bulleby-aktiga barndom anade jag att "någon" menade något med

mitt liv. Att min "lilla story" på något sätt var ihopkopplad med en "större story". Jag kunde få existentiell svindel när jag vandrade med våra vallhundar under Ådalens stjärnhimmel. Jag erfor känslan av en kärleksfull närvaro, det som författaren Ylva Eggehorn har beskrivit som att "bli kysst halvt i sömnen". Vem där?

I början av förra seklet upptäcktes i Överhogdal i Härjedalen ett av Sveriges märkligaste fynd från vikingatiden: En tusenårig väv slängd och bortglömd i en kyrkbod. Den fantasieggande väven föreställer hästar, människor, vikingaskepp, ett kors, en kyrka, en regnbåge och livets träd. Väven som en gång satt i en vikingavästol är vävd med en unik teknik bestående av ett bottenklick av lin och figurer vävda av växtfärgat ullgarn. Denna rebusartade kronjuvel förvaras numera i ett specialbyggt rum på Jamtli museum i Östersund.

Människans liv kan liknas vid en intrikat väv med miljontals trådar. Väven består av varp och inslag. Ser man på baksidan av väven förefaller det vara ett virrvarr av osammanhängande trådnätverk. Ser man på framsidan framträder intressanta teman och unika mönster med både svarta och ljusa inslag. I Jesaja bok beskrivs livets slutscenari i bilder av en väv som skärs ner från sin bom: "Du rullar ihop mitt liv som en väv och skär ner mig från varpen" (Jes 38:12, min kursivering). Kungen vänder sig i tillit och förtröstan till ett personligt "Du".

Genom min egen livsväv har jag gradvis upptäckt en unik tråd av guld, skimrande av Guds godhet och närvaro. Guldtråden definierar och håller ihop hela väven, hela mitt liv och hela min berättelse. Det är den sömndruckna kyssen och det sakta uppvaknandet till en kärlek som fyller varje skrymsle av mitt väsen. Det är det viktigaste jag vill berätta. Jag har upplevt många fantastiska äventyr, men det största äventyret har varit att bli omfamnad och kallad av Jesus Kristus och att ledas av Guds ande genom livet. Det är mitt livs arv.

Anders-Petter Sjödin, Jansjö, 3 mars 2024